

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Ch. Ch. Y.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Az 2/2005 - 17 ze dne 2. 6. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Az 2/2005 - 17 ze dne 2. 6. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3226/VL - 19 - HA08 - 2003 ze dne 8. 12. 2004, jímž bylo rozhodnuto, že se stěžovateli azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, přitom na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že se Městský soud v Praze nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Kromě toho Městský soud v Praze dle stěžovatele nezkoumal, zda jsou dány podmínky udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ale pouze převzal konstataci žalovaného. Tyto námitky stěžovatel doplňuje popisem situace v zemi

svého původu, poukazuje na své potíže a osobní poměry. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti její oprávněnost popírá. Poukazuje na stěžovatelovu snahu o legalizaci pobytu v České republice a na ekonomické důvody jeho žádosti. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu opakovaně poté, co byl v době, kdy tu pobýval nelegálně, zadržen policejními orgány. Zemi svého původu stěžovatel opustil v roce 1995, popisoval svoji účast na oslavách lunárního roku, po nichž měl být jeho známý zatčen, a poukazoval na skutečnost, že dostal strach a zemi svého původu opustil. Jinak v rámci země původu se stěžovatel nepřestěhoval z toho důvodu, že se nemohl uplatnit na trhu práce, konkurence byla značná a nemohl si vydělat dostatek peněz. Návrat by byl možný za situace, pokud by si tam stěžovatel vydělal více peněz. Žalovaný dne 8. 12. 2004 vydal rozhodnutí, kterým stěžovateli azyl neudělil a kterým rovněž rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování. Svoje rozhodnutí odůvodnil tak, že v případě stěžovatele nejde o pronásledování ze strany státní moci a není tak splněna podmínka podle § 12 zákona o azylu, rovněž není splněna podmínka udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, žalovaný neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, ani existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Stěžovatel v ní namítal, že žalovaný nezohlednil všechny souvislosti případu, zejména skutečnost, že stěžovatel by se pro případ svého návratu ocitl v neřešitelné situaci související se způsobem zajištění obživy. Kromě toho stěžovatel namítal, že za určitých okolností i „ekonomické důvody“ mohou být relevantní z pohledu humanitárního azylu. Žalovaný meze svého správního uvážení ohledně této otázky vyložil příliš úzce. Kromě toho stěžovatel namítal i procesní pochybení žalovaného při opatřování důkazů a při jejich hodnocení. O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. 6. 2005 tak, že žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 15. 6. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je podána z kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu vad řízení před žalovaným, pro které mělo být jeho rozhodnutí zrušeno a které byly namítány již v řízení před soudem, a z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soudu. Kasační stížnost je tak přípustná.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel tvrdí, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci a že důkazy, které si žalovaný opatřil, byly neúplné a nesprávně vyhodnocené, a že se touto v řízení o žalobě řádně uplatněnou námitkou soud nezabýval, pak tomuto jeho tvrzení přisvědčit nelze. Městský soud v Praze se k otázce rozsahu dokazování a způsobu

hodnocení důkazů, jak jej provedl žalovaný, vyjádřil na str. 4 a 5 napadeného rozsudku. Pokud stěžovatel v žalobě nespecifikoval, jak měl být skutkový stav dále a podrobněji žalovaným zjišťován a jaké důkazy měly být provedeny, pak míra obecnosti, v jaké Městský soud v Praze tuto otázku přezkoumal, je odpovídající míře obecnosti, v níž byla tato námitka uplatněna. Neshledal-li tedy Městský soud v Praze tuto námitku důvodnou, není, čeho by mu měl Nejvyšší správní soud nyní vytknout. Soud totiž vycházel při přezkumu ze spisového materiálu, z něhož vycházel i žalovaný ve správním řízení, přitom vůči rozsahu provedených důkazů, jež byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, stěžovatel v průběhu řízení ničeho nenamítal. Jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 20. 8. 2003, stěžovatel poté, kdy byl seznámen s rozsahem podkladů, na základě kterých bude žalovaný rozhodovat, žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování neučinil, kromě toho podklady, z nichž žalovaný vycházel, žádné znaky neúplnosti nevykazují. Ani závěru Městského soudu v Praze, podle něhož nebyla zjištěna vada v hodnocení důkazů, nelze nic podstatného vytknout. Opakovanou žádost o udělení azylu po zadržení policejními orgány v době stěžovatelova nelegálního pobytu, poukaz na špatné ekonomické podmínky v zemi stěžovatelova pobytu, žádné konkrétní potíže se státními orgány a nevykloučení návratu do země původu za situace, pokud by se ekonomické podmínky zlepšily, vyhodnotil žalovaný způsobem, který odpovídá věcné logice, přitom žádné podstatné skutečnosti z hodnocení nevynechal. Tato námitka tedy nyní důvodnou není.

Stejně tak není důvodnou ani námitka, podle níž Městský soud v Praze nezkoumal, zda jsou dány podmínky udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Městský soud v Praze tu byl při posuzování splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu omezen způsobem, jenž byl stěžovateli podán na str. 4 nyní napadeného rozsudku. Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu může být správním orgánem udělen pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a posouzení důvodů v každém konkrétním případě je otázkou správního uvážení žalovaného. Rozhodnutí správního orgánu, které je založeno na zákonem stanoveném správním uvážení, pak sice podléhá soudnímu přezkumu, ale pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického uvažování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud stěžovatel v žalobě namítal, že za určitých okolností by mohly být i ekonomické důvody (jež tedy nepopíral) azylově relevantní podle § 14 zákona o azylu, pak jde o věcné zpochybnění závěru žalovaného, k němuž se cestou soudního přezkumu nelze úspěšně dobrat. Pokud stěžovatel namítal vady uvážení z toho důvodu, že nebyla posouzena situace stěžovatele jako celek, tu již byl důvod k přezkumu, avšak z pohledu stěžovatele nikoli úspěšnému. Pokud totiž i zde měl žalovaný svoji úvahu vymezenou skutečnostmi tvrzenými stěžovatelem, zejména poukazem na špatné ekonomické podmínky v zemi stěžovatelova pobytu, absencí konkrétních problémů se státními orgány a nevykloučením návratu do země původu za situace, pokud by se ekonomické podmínky zlepšily, přitom stěžovatel svojí opakovanou žádostí směřoval k legalizaci pobytu v České republice, pak postup žalovaného nebyl postupem nezákonným. Postup žalovaného naplnil a zároveň žádným způsobem nepřekročil mez volné úvahy, která je v § 14 zákona o azylu žalovanému umožněna. Městský soud v Praze tedy sice podal stěžovateli zjednodušující pohled na přezkum otázky tzv. humanitárního azylu, když se k postupu žalovaného nevyjádřil ani po stránce procedurální, jak nyní učinil Nejvyšší správní soud, ze shora uvedeného však vyplývá, že stěžovatel tu nemohl být se svojí námitkou úspěšný. Lze tedy Městskému soudu v Praze vytknout určitou stručnost jeho vyjádření k míře přezkumu otázky tzv. humanitárního azylu, nic to nemění na nemožnosti stěžovatele být se svojí námitkou před městským soudem úspěšný. Ani tato námitka tedy nyní nemůže být důvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení námitek, které stěžovatel v kasační stížnosti řádně uplatnil, uzavírá, že žádná z nich není důvodnou. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu